

Nu skal jeg gøre opmærksom paa, at det er ikke den vigtigste Fangst, der her er Tale om. Det er ifølge Beretningerne en Fangst, der er ret ubetydelig, denne Fangst paa Indmarken, Sagten i Bø og Hauge. Det, som der har været Tale om, og som de have haft Bedtægter om til Dato, er, paa hvilke Tider der skulde jages, og om man helt skulde undlade at jage, og saa have de enkelte Steder vedtaget en Ting til, og det er, at lase Sagten ud til en bestemt Person, og det, som saa er indkommet ved denne Forpagtning, har man delt i Forhold til Marketallet. Udvalget skønner ikke rettere, end at denne almindelige Bestemmelse, at man kan vedtage hvad som helst, bør udgaa, men at man derimod paa Grandestævne skal kunne raade over, hvor stor en Part af Haugen man maa jage i, eller paa hvilken Tid man maa jage, eller om man maatte anfse det for formaalstjenligt at indskrænke Jagttiden, eller for en Gangs Skyld helt affaste den til en vis Tid. Det er dette, vi skulle have Lov til at bestemme paa Grandestævnet, men med Hensyn til Brugsretten til Sagten mener man ikke, det gaar an, at man lige straks skriver: „anden Bestemmelse kan dog vedtages“ o. s. v. Det, jeg her har udtalt, søger Udvalget at ordne ved Endringsforslag under Nr. 1 til § 1. Jeg kommer saa til § 2. Her har man ønsket en lille Tilføjelse til 1ste Stykke, hvor der omtales Fuglefangst i Ure og Bjerge. Det, vi her komme til, spiller en langt større Rolle for Beboerne oppe paa Færøerne. Det er den Fangst, som giver noget Udbytte, og som har nogen Interesse, og det er en Fangst, hvor det gælder om at have en bestemt Ordning, saaledes at den ene ikke forstyrer den anden. Denne Fuglefangst har ifølge disse Beretninger, som har foreligget for Udvalget, været drevet væsentlig paa 2 Maader. Enten har man haft store Fuglebjerg, der ligge ud mod Havet, delte i Forhold til det Marketal, som enhver enkelt Gjer havde inde i selve Bygden, saaledes at hver Gjer eller Bruger vidste, dette Bjerg er dit, der ere dine Rettigheder, dette andet er din Nabos. Eller ogsaa har man haft alle Urer og Bjerge liggende i Fællesskab, saaledes at man kun har drevet Sagten i Fællesskab, og saa har man delt Udbyttet af den fælles Jagt ifølge det Marketal, som man ejede inde i selve Bygden. Paa disse 2 forskellige Maader har, saa vidt Udvalget har kunnet skønne, Sagten været drevet. I hvilken af disse to Tilfælde end Sagten har været udøvet, ses det, at med Hensyn til Sagnetens Deling har det været saaledes, at Fordejerne, de, som eje Marketallet, have faaet gennemgaende den halve Del af Fang-

sten — det kaldes Landpart. Den anden Halvpart har været overladt til lige Deling mellem alle Deltagerne i Sagten. Undertiden har ogsaa den Part, som har været overladt til Deling mellem Sagnetens Deltagere, været delt lidt forskellig i Forhold til, om Deltagerne have været paa de mere eller mindre farlige Punkter under Sagnetens Udøvelse. Men som sagt, saaledes har man drevet det. Efterhaanden som man nu har udstykket der oppe og har faaet flere Ejendomme, er man undertiden kommen i Strid om, hvor stor en Part den ny Ejendom skulde have af det enkelte Fuglebjerg eller — det har ogsaa hændt — at der ved Bjergstred, ved Nydannelse altsaa er fremkommet ny Urer og ny Fuglepladser, og naar det har været paa Grænsen mellem to Bygders Fællig, har man undertiden ikke kunnet enes om, hvilken Bygd den ny Ur eller den ny Fugleplads skulde tilhøre. Disse Forhold søges ordnede ved Lovforslagets § 2, og det har Udvalget ikke det mindste at indvende imod. Man mener kun, at da det er faaet saa bestemt fast, hvad der er meget rigtigt, at de skulle dele Udbyttet efter Marketal, bør det ogsaa slaas fast, at de Redstaber, der skulle bruges, disse Riner, som benyttes, naar Fægerne hejses ned, og Rettene, som bruges ved Omanslej, ved Baadene o. s. v., skulle anskaffes og vedligeholdes i samme Forhold, som de faa Udbytte af Fangsten, altsaa ogsaa efter Marketallet. Det er blot denne lille Tilføjning, man har ønsket til 1ste Stykke af § 2. I samme Paragrafs 2det Stykke, hvor det omtales, at dersom man ikke kan enes om en Bedtægt, skal Landvæsenkommissionen afgøre Sagen, har man ønsket indført i Lovforslaget, at det skulde Sysselmanden besøge ordnet. I Loven om Landvæsenkommissioner af 1891 staar der ganske vist, at den Part, som vil klage, som føler sig forurettet, skal forlange Landvæsenkommissionen udtaget; men her i dette Tilfælde kan der jo ikke være Tale om nogen egentlig Klage, man kan simpelt hen ikke enes, og derfor har Udvalget ment, at det var bedst, at der stod, at i saadanne Tilfælde skal Sysselmanden skride ind og forlange Landvæsenkommissionen nedsat, han skal jo selv oven i Købet være Medlem af den. Hertil sigter Endringsforslag Nr. 3. Endringsforslagene under Nr. 4 og 5 til § 17 gaa ud paa, at Mulkterne for Overtrædelse af Lovens Bestemmelser nedsettes en lille Smule. Udvalget har ved at sammenligne Mulkterne med dem i Sagnetloven for Moderlandet fundet Mulktsatserne for Færøerne lovlig høje, og naar hertil kommer, at Udvalget har antaget, at Henge alle Dage